

Jeg vil meget varmt anbefale, at man gaar med dertil. Man kan ikke fra Statens Side forsvare, at disse Mennesker — og det vil jo komme til at dreje sig om Hundreder — kommer til at gaa fra Hus og Hjem, efter at man, saaledes som det er sket fra en vis Side, har agiteret for disse Love og paa- vist, hvor godt man kunde faa det ude paa disse Statshusmandshjem. Efter en saadan Agitation gaar de vedkommende i god Tro ind til disse Hjem, sætter deres Spareskillinger deri, ofrer det første eller maaske to Aars Arbejde og maa derefter gaa deres Vej, fordi selve Grundlaget er forkert. Samfundet kan ikke være tjent med at stille sig saaledes, og jeg vil derfor meget varmt anbefale vore Forslag til Ændringer i begge de paagældende Love til en velvillig og hurtig Behandling.

De andre to Lovforslag, som vi har forelagt, er gamle Kendinge fra i Fjor, og jeg skal ikke omtale dem videre udførligt. Naar vi har forelagt dem igen i Aar, er det først og fremmest af den Grund, at Lovforslagene ikke fik nogen egentlig Udvalgsbehandling i Fjor — ikke fordi der ikke var Tid dertil, der var Tid nok, men Regeringspartierne, Flertallet i Udvalget mente, at disse Love var i allerhøjeste Grad overflødige. Det var den højtærede Landbrugsministers Udtalelse her i Tinget, og efter den handlede man, og som Følge deraf fik Lovforslagene ikke nogen egentlig Udvalgsbehandling. Derfor er der god Grund til at forelægge Lovforslagene igen i Aar, for at de kan faa en Realitetsbehandling. Men vi har ogsaa gjort det af en anden Grund, og det er den, at Stillingen, forekommer det mig, er en lille Smule ændret, Stillingen er ikke ændret med Hensyn til Jordtrangen, heller ikke med Hensyn til Arbejdsløsheden — ja, Stillingen er for saa vidt ændret ved den Maade, hvorpaa man tager Arbejdsløsheden —, men selve Arbejdsløsheden er ikke mindre, selve Kravet om Jord er ikke mindre. Stillingen er heller ikke ændret i den Retning, at man nu har Overflod paa Boliger her i Landet. Tværtimod, vi ved jo, at det andet høje Ting i Dag behandler Forslag til Lov om Laan til Boligforanstaltninger. Der er Bolignød, der er Arbejdsløshed her, akkurat ligesom i Fjor, og som Følge deraf er Lovene paa- krævet i Aar lige saa vel som i Fjor. Men det forekommer mig, at Opfattelserne er ændret en lille Smule siden i Fjor.

Jeg fremholdt i Fjor, at den Krise, vi var inde i, sikkert vilde blive langvarig, det var ikke en, der lignede dem, vi havde set tidligere, og som med regelmæssige Mellem-

rum melder sig i en kapitalistisk Stat; den vilde blive langvarig, thi selv om vi ogsaa kom dertil, at det danske Erhvervsliv blev beskæftiget i samme Grad som i 1914, vilde vi alligevel have en stor Arbejdsløshed. Denne Opfattelse, som ikke ret mange udenfor vort Parti delte i Fjor, synes at vinde Indpas ogsaa hos de andre Partier. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Gang paa Gang fremhævet det samme; han har paa sin Maade prøvet paa at vise Vej ud, og jeg anerkender det ærede Medlems gode Mening. Og i det lukkede Rigsdagsmøde den 5. December udtalte Udenrigsministeren, at det, der havde skabt de største Vanskeligheder, var Flugten fra Land til By. Det er netop det, vi gerne vilde have, den høje Regering skulde se. Ser man paa Indbyggertallet, viser det sig, at den egentlige Landbefolkning slet ikke er vokset, den staaar stadig paa det samme Tal som gennem mange Aar trods Udstykningslovene og trods det, at Staten har ydet Millionbeløb til Oprettelse af Husmandsbrug. Hele Fødselsoverskuddet er stadig vist fra Landet ind til Byerne af den Grund, at der ikke er Plads paa Landet, fordi man ikke har villet foretage et rationelt Indgreb i den private Ejendomsret til Jorden, som hemmer hele vort Folks Udvikling.

Fra 1916 til 1921 var Fødselsoverskuddet 164 347, hvortil kommer et Indvandringsoverskud paa ca. 18 500, i alt bliver det 182 847. Deraf falder de 60 377 paa København; en By omtrent $1\frac{1}{2}$ Gang saa stor som Aalborg har man i Løbet af de 5 Aar opført omkring København. Provinsbyerne har faaet 73 857. Tilbage til Landdistrikterne bliver da 48 612. Men ser man paa, hvorledes disse ca. 48 000 er fordelt, viser det sig, at ikke en eneste af dem er kommet til den egentlige Landbefolkning, de har alle faaet Plads i Stationsbyerne. I 1911 blev Landbefolkningen opgjort til 1 354 146, i 1916 er det vokset en lille Smule til 1 355 601, men fra 1916 til 1921 daler det igen til 1 354 715, altsaa 886 mindre. Den samlede Befolkninger, som nævnt, ide 5 Aar vokset med godt 182 000. Det er klart, at hvis det fortsættes, vil Krisen ikke alene trække ud, men den vil vokse i Omfang og Varighed. Det er derfor nødvendigt, at man fra Regeringens Side begynder at drøfte, hvorledes man skal imødegaa den.

Jeg anerkender, som sagt, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel ser, at Krisen er der, og at den vil blive langvarig, men jeg synes, at det ærede Medlem da burde støtte os i vort Krav om at faa Krisen afhjulpet og mildnet. Thi medens det ærede Medlem,